

CORRY.
Wat spiritus of Hofman?

LENA.

Neen. Plaag me niet langer. Ga weg. Ik kan je niet zien, want jij hebt 't gedaan, jij... niet die zwarte mannen, maar jij... Jij, die met hem speelde, met dien goeden, besten jongen, die geen mensch kwaad kon doen en die jou liefhad... liever dan ons.

CORRY (*na een oogenblik stilte*),
Wees kalm, Lena, je weet niet wat je zegt. Ik kan toch niet helpen, dat ik hem niet liefhad.

LENA.

Maar dat hij jou wel liefhad, dat kon je wel helpen, dat heb je gewild. En toen je je zin had, heb je hem uitgelachen.

CORRY.

Lena, wat ben je hard!

LENA.

Neen jij... jij bent hard en koud... ijskoud. Jij, die... maar ga, ga dan toch. Begrijp je dan niet, dat je mij pijnigt?

CORRY.

Maar Lena, ik...

LENA.

Jij, o God jij. (*opstuiwend*) Ga... ga!
Veertiende Tooneel.

JOHAN (*aan deur links, sortie van Lena over den arm*).

LENA (*vliegt in zijn armen*).

Jo, Jo, jaag haar weg.

JOHAN.

Corry! (*drukt haar in zijn armen*). Stil, stil, mijn arme lieveling (*voert haar met zich*).

Vijftiende Tooneel.

EMMA DE BERKELAAR (*in baltoilet aan raam*).

Corry!

CORRY (*opschrikkend uit haar gedachten*).

Emma... o God! (*zich krachtig bedwingend en haar tegemoet gaande*) Wel, Emmy, ik ben blij je toch te zien; weer heelemaal beter?

EMMA.

Zoowat. Gisteren voelde ik me ziek en daarom schreef ik je, dat ik waarschijnlijk niet zou kunnen komen. Maar van ochtend voelde ik me veel beter en toen ik hoorde, dat Lena kwam, wilde ik met alle geweld gaan. Zie je, ik heb nu al in een maand niets over hem gehoord en, ik weet niet hoe 't komt, maar 'tis me altijd of ik me gelukkiger, rustiger voel als ik bij Lena ben, al weet zij er ook niets van. Zij is toch iets van hem, niet waar?

CORRY (*starende naar den grond*).

EMMA (*na een oogenblik*).

Zij houdt zooveel van Karel. 't Moet dan ook wel heerlijk zijn om zoo'n broër te hebben. Vind je ook niet? ... Zeg...

CORRY.

He?

EMMA.

Wat heb je? Wat ben je vreemd?

CORRY.

Niets... niets hoor. Zeg Emmy, kan je een geheim bewaren?

EMMA.

Ja, zeker.

CORRY.

Nu, 'tis er door tusschen Lena...

EMMA.

En Johan? Goddank; wat zalig voor hen.

EMMA.

O, zij is wel gelukkig! (*droomerig*) Zou zij nu meer liefhebben dan anderen... die niet konden veroveren? Zou 't dan mogelijk zijn nog meer lief te hebben? En er zijn er toch zooveel die veroveren, zonder zelf lief te hebben. (*na een oogenblik*) Corry, ontken je 't nog, nog altijd dat Karel jou... 't Was me toch als een openbaring bij onze laatste ontmoeting op het strand. Och, al verzeker je me nog eens, dat 't niet waar is, ik kan 't toch niet gelooven.

CORRY.

Emmy, houd je veel van me?

EMMA.

Waarom vraag je dat?

CORRY.

Toe, antwoord me eerlijk.

EMMA.

Ik begrijp je niet, maar ik houd veel van je... En toch... (*na een oogenblik*) Soms is 't me of ik jou moest haten. Dan vraag ik mezelf af: Waarom was zij zoo tegen Karel, waarom altijd... zoo... innemend, als zij toch niet wilde... Heeft zij zelf hem daardoor niet vastgehouden, heeft zij zelf hem daardoor niet belet te vergeten? Dan is 't me soms of ik al mijn verdriet moet wijten aan jou, of jij de schuld bent van alles. Maar dat kan niet, dat is immers onmogelijk; zoo slecht kan een mensch toch niet zijn. En dan jij, die altijd zoo lief voor me was. Jij kon toch niet me willen onthouden, wat je wist dat mij 't liefst was, het liefst van alles op de wereld, waar ik zoo weinig bezit om lief te hebben. Jij kon mij toch niet onthouden, wat je zelf niet begeerde. Niet